



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

5. Episcopatum qui fugerint?

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45699**

rius est, qui cum præ debilitate ouem humeris suscipere vix potest, cum Milone conatur gestare bouem?

## IV.

Plat. dial. 1.  
de legibus.

Agnouerunt hanc regendi alios difficultatem vel ipsi Ethnici. Socrates apud Platonem, miratur eos, qui volentes imperium suscipiunt, cum nullus probus magistratus sibi, sed subditis eorumque commodis intendat seruiatque. Quapropter existimat, probos viros ad magistratus capeffendos inuitos adigendos esse, pœna, vel præmio proposito. Hodie improbi, vel per adulationes, vel per pecuniam, vel per alias occultas artes, ne dicam per Simoniam, grassantur ad magistratum, vt eò profundius in barathrum Acherontis cadant, quò altiùs ambitione ascenderunt. Vnde fit, vt cum probi non solùm non ambiant, sed etiam fugiant hæc splendida, improbi autem omnibus neruis ad ea contendunt, tam pauci probi tam multi improbi ad sceptrum, aut clauas euehantur. Qui rectè iudicat, iudicat vel summos vertices esse seruos seruatorum. Siquidem Antigonus quoque Macedonum rex, cum videret filium insolentiùs regere suos: *An ignoras, inquit, fili, regnum nostrum esse splendidam seruitutem?* Quam seruitutem quia experti, multi sponte sceptrum ac purpuram deposuerunt. Quorum agmen elausit Carolus V. duxit Augustus, qui teste Suetonio, non semel cogitasse dicitur de administratione Reipublicæ populo Romano reddenda. Nec desijt, vt Seneca tradit, quietem sibi precari, & vacationem à Republica petere.

Sueton. in  
Augusto.

## V.

Nicophor.  
lib. 13. Eccl.  
hist. c. 17.

Quod si ita est in magistratu civili, quid erit in magistratu Ecclesiastico, atque spiritali? Hinc S. Chrysostomus Episcopatum tantopere fugit, vt docet ipse sex libris de sacerdotio. Ad eundem modum D. Ambrosius, D. Augustinus, D. Gregorius, D. Fulgentius, D. Thomas, alijque complures mirram fugerunt. De Nilamone Nicophorus hæc narrat: *Theophilus una cum Isancio monacho, hieme inuenite, Alexandriam venit. Accidit autem vt Geras appelleret, oppidum circiter quinquaginta stadia à Pelosio situm. Quid autem ibi tum Episcopus mortuum esset, incola & ciues in locum eius Nilamonem legerunt, virum, & propter virtutem percelebrem, monasticamque Philosophiam præclarum. Degebat autem ante oppidum parua casa inclusus, cuius aditum saxis obstruxerat: & quam Episcopalem dignitatem suscipere detrectaret Theophilus ei, vt à se consecrationem susciperet.*

sciperet. suavit. Postquam verò eum sapius pernegantem non expugna-  
uit: Cras, inquit, si ita placet, ò Pater, quod constitueris facito: me au-  
tem hodie res meas agere atque disponere sine. Ubi postridie Theophilus  
ad eum venit, pro eo atque inter eos consenerat, & fores aperire iussit,  
Nilamon, Age verò, inquit, Deo primùm precationem offeramus. Ap-  
probavit hoc Theophilus, & orationem peregit, Nilamon autem inter  
precandum vitam finit: idq̄, tum Theophilus, & qui cum eo foris sta-  
bant, ignorabant. Atque ubi plurima diei pars praterijt, & clamorem  
eorum Nilamon non exaudivit, revolutis ab ostio saxis, mortuum illum  
repererunt: eumq̄, sicuti convenit, coopertum atque compositum ma-  
gnifice sepelierunt. Super sepulchro eius civis precatoriam domum con-  
didere, obituq̄, eius diem ad hoc usque tempus festum lati peragunt. Ita  
Nilamon mortem oppetijt potius (si quidem mors dicenda est, quam sibi  
ipfi potius precibus votisq̄, exoptavit) quàm ut Episcopus fieret, indignè  
se ea dignitate, propter modestiam & submissionem animi esse ratum.  
Consimile exemplum legitur in vita S. Goaris, qui cum à Sigeberto  
Francorum rege in Treuironum Episcopum postulatus esset, in-  
ducias petijt, atque interea Deum impensè oravit, ut nisi esset ex  
salute sua, Episcopatum à se auerteret. Auditus est, & mox in-  
morbum cadens, ad mortem vsque ægrotus, Episcopatum euasit.  
Hoc pacto si plures orarent, plures Episcopatum, tamquam sco-  
pulum, declinarent. Sed qui amat periculum, in illo peribit. Nec  
dignus est Deo, quisquis cuiuscemodi dignitatem præfert Deo, plu-  
ris faciens suum, quàm capitis sui honorem; instar eorum, qui  
halicacabo vruntur, quamquam enim dentibus firmandis profit,  
si eius succo colluantur; periculum tamen est, ne, si diutiùs id fiat,  
delirationem gignat, & plus afferat damni, quàm commodi, ser-  
uans dentes, caput perdens. Si enim sancti ipsi expertos se esse,  
falsi sunt, quantum obstat virtutibus, officijs grandibus occupari,  
quid continget non sanctis? Severus Sulpitius scribit, beatum Mar-  
tinum dixisse: Maiorem sibi virtutem ante Episcopatum fuisse, quàm  
postea: cum duos ante suscitaueris mortuos, postea solùm unum. Hæc  
Thomas Cantipratenfis. Qui ibidem hunc capiti vigesimo epilo-  
gum apponit: His narratis, non ambigo, quòd bonum opus desiderat,  
qui Episcopatum desiderat: sed tamen qui non præesse desiderat, sed pro-  
desse. Et visnam multi tales! Si ergo confusionem & opprobrium ater-

Ecclesi. 3. 27.

Ex Sen. Sul-  
pit. dial. 2. de  
vita S. Mar-  
tin. Thom.  
Cantiprat.  
lib. 2. Apud:  
c. 20. §. 3.

Vide infra  
cap. 28. §. 3.  
& seq.

na poena effugere volueris, cum Prælati promissis & perfectis lassos & oberrantes prosequere, ne per tuam negligentiam, aut duritiam depereant, vel exemplum.

## CAPVT XXIII.

Deum iustè beatos, in calo, gloriâ & honore; in terris autem gratiâ & iustitiâ coronasse; nec sine magnis causis hominibus gloriæ appetitum reliquisse.

I.

**R**Ebus ita constitutis, facile cuiq; est cernere, duplex esse honoris atque gloriæ genus. Vnus enim honor cælestis, à solo Deo est; alter vel à Deo solo, vel etiam ab hominibus in terris exhibetur: ille æternus, iste cum tempore, fortunâ, vitâ fugiens. Atq; hic rursus vel verus, vel vanus; quorum iste semper illicitè, ille autem aliquando bene, aliquando contra rectæ rationis normam appetitur. Esse honorem cælestem qui à solo Deo hominibus impenditur, beatitudo demonstrat numquam desitura, quæ quia summè facit excellentes, summi quoque honoris & gloriæ est fundamentum. Nihil enim maius, aut honorificentius de homine dici potest, quàm eum esse beatum, hoc est, ad finem vltimum perfectionemq; suam peruenisse. Quamquam enim beatitudo in hoc excellentiæ testimonio consistat, quod est in honorante, qui reuerentiam exhibet honorato, adeoq; extra honoratum, cum beatitudo in ipso esse beato debeat; tamen beatitudinem consequitur honor, & gloria. Ob quam connexionem, in diuinis litteris, plerumq; cælestis gloriæ nomine exprimitur ipsa beatitudo, quæ à nemine, nisi à beatissimo Deo conferri potest. Et vtique summè honorat Deus, quem beatitudine dignum iudicat. De quo honore ait Psalmista: *Mibi autè nimis honorificati sunt amici tui Deus; nimis confortatus est principatus eorum;* ita confortatus, vt eripi illis numquam possit. Quàm iustè Deus Sanctos suos hoc honore coronet, sæpe etiam in hac vita fit perspicuum; planè tamen ac plenè, in vltimo Mundi iudicio, omnibus innotescet. Itaque nolite ante tempus iudicare, quoadusq; veniat Dominus, ait Apostolus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium: & tunc laus erit unicuiq;

Psal. 138. 17.

1. Cor. 4. 5.